

Zaterdag 15 november
1986

Voor de derde keer op weg naar New York. Ik wil er enkele dagen sfeer snuiven en dan doorvliegen naar Seattle, waar de jaarlijkse vergadering van het National Performance Network plaatsvindt. De Boeing 747 landt keurig op tijd op John F. Kennedy Airport. Ik draag 45 kilogram boeken en videotapes door de douane en na goed en wel een half uur sta ik in de Newyorkse vrieskou.

Taxi naar Manhattan, West 49 Street. Ik logeer bij Greg Meeh, matrasje op de vloer van de eetkamer. Greg was in Leuven als productie-leider van de Lucinda Childs Company. We werkten toen een week heel samen om de nieuwe sporthal van het Instituut voor Lichamelijke Opleiding in een theater om te turnen. Liever de vloer en vrienden dan een dure hotelkamer en Amerikaanse T.V.

Omdat het nog vroeg is, wil ik nog dezelfde avond naar de Brooklyn Academy of Music. Mark Morris, rijzende ster aan het Amerikaanse choreografenfirmament, geeft er zijn laatste voorstelling binnen het Next Wave Festival in het fenomenale Opera House (3000 zitplaatsen). In december '84 zag ik hier de hermontering van *Einstein on the Beach* en sindsdien kan BAM voor mij niet meer kapot, alhoewel...

Mark Morris danste vijf keer voor uitverkochte zalen en dolenthousiaste Amerikanen. De kenners en de pers zijn wat meer afzijdig, wijzen op het feit dat hij gewoon te veel choreografieën maakte in te weinig tijd. Onze jonge Adonis kiest bij voorkeur barokmuziek (i.c. Bach, Couperin, Pergolesi) om op te dansen, alsof Cunningham en de hele post-moderne dans nooit bestaan hebben. Deze "new Paul Taylor" maakt me depressief en hulpeloos: dit heeft niks te maken met Next Wave, maar alles met restauratie. De Amerikaanse onbenulligheid tot kunst verheven in het "mekka van de avant-garde", zoals de BAM-reclamefolder vetjes drukt.

Na de voorstelling heb ik afspraak met George Brugmans (Springdance, Utrecht) en Renata Petroni (touring projects coördinator van het National Performance Network). Renata verjaart die dag, nodigt ons uit op een feestje dat ze die avond op haar flat wil bouwen. Ik durf niet goed weigeren omdat Mrs. Petroni uiteindelijk mijn vliegticket tot Seattle zal betalen. Er zijn nog wat NPN-mensen en de meest gehoorde grap gaat over Mark Morris die uit Seattle afkomstig is. (Petroni in een interview:

Op zoek naar de "next wave"

"Amerika, ik kom er niet echt uit"

"Seattle has a very active community of contemporary performers and it is a major center for the Network that could serve as an example for all the network cities.")

Zondag 16 november

Het is zondag en zonnig: twee valiede argumenten voor de modale New Yorker om naar Central Park te lopen. Central Park is een feest en bijna symbool van een ideale mondiale samenleving: iedereen is ontspannen, zit in het gras, wandelt, jogt of fietst. Plaats genoeg voor iedereen. Chinese vrouwen rapen de zoete vruchten van een exotische boom om in hun gebakjes te verwerken, een heuvel is helemaal gereserveerd voor schakers en dammers, er staat een paleis met een hele grote paardenmolen. Een rijke vastgoedmakelaar liet de ijspiste weer opknappen. Op een andere plaats troepen de rolschaatsers samen en vooral de zwarten blinken uit met hun acrobatische discodansers. Een overblijfsel van de Franse kolonie speelt ook hier het "jeu de boules". Zelfs de drugdealers blijven vriendelijk. Als we het park aan de westkant weer verlaten, is het net op de plek waar John Lennon en Yoko Ono hun optrekkje hadden. Yoko heeft een mozaïek in het wandelpad laten aanbrengen met een grote ster erin en het ene woord *Imagine*.

Voor Dance Theater Workshop (DTW), het Newyorkse imperium van David White, moeten we in Chelsea zijn. Een veertigtal straten downtown. Het Bessie Schönberg-theater (de officiële naam van DTW: de dame leeft nog en zit in de raad van bestuur) ligt boven een garage en biedt plaats aan een honderdtal toeschouwers. Deze zondagmatinee is afgeladen vol voor *Pass me the blutwurst, bitte*, een dansvoorstelling van John Kelly, geïnspireerd op het werk en de figuur van Egon Schiele. Liet de titel al weinig zin voor fijngevoeligheid vermoeden, het spektakel was nog

erger. John Kelly is een niet onverdienstelijk mimespeler en kan aardig met zijn stem omspringen in aandoenlijke fasetcomposities, maar hij heeft bijzonder weinig begrepen van Egon Schieles ambivalente omgang met eigen en vrouwelijke seksualiteit. Schiele gereduceerd tot Pierrotphantomine. David White is in de hoogste regionen over deze voorstelling, een eigen DTW-productie. Later (in Seattle) zal een andere Amerikaanse culturele smaakmakster John Kelly bejubelen als het beste wat ze in twee en een half jaar in New York te zien kreeg. Met overvloedig Europees gefrons van wenkbrauwen tot gevolg. Na Mark Morris is John Kelly een tweede ontgoocheling.

We besluiten naar *True Stories* van David Byrne te gaan kijken. Tenminste een Amerikaan die ook intellectueel is, zo weten we, en hij zou ons misschien de weg wijzen. *True Stories* speelt in Texas (sommigen beweren dat het Byrnes antwoord is op *Paris, Texas* van Wim Wenders) en is gebaseerd op verhalen uit de Amerikaanse pulp (voorbeelden: "Mom delivers after 5-week pregnancy" of "Man kidnapped by UFO crew" of nog "Woman loses both breasts after docs' blunder!") Byrne wandelt in de Texaanse verhalen rond: zonder neerbuigendheid, zonder pathos, zonder sarcasme. Het zijn echte verhalen, dus belangwekkend en waar. Het fantastische is waarheid geworden en daardoor wellicht triviaal. Is dit de nieuwe wereld, de uitkomst van de Amerikaanse droom, de gerealiseerde utopie?

Maandag 17 november

Sandy Castonguay is agent voor Great Artists Inc. Toen ik hem in december '84 ontmoette, zette hij zich vooral in om Canadese performers aan de bak te laten komen in New York. Nu werkt hij project per project. In 1986 slechts twee: het Ki-

Het National Performance Network (USA) nodigde enkele Europese producers uit op zijn congres in Seattle. Het waren mensen die zich inzetten voor het internationale en experimentele werk. Onder hen Michel Uytterhoeven van Klapstuk, het internationale dansfestival in Leuven, op zoek naar opkomend talent.